

Tudor Păcuraru

PLANUL NISTRU - 1989
Adevărul despre intervenția
sovieticilor în eliminarea lui
Nicolae Ceaușescu

EDIȚIA A II-A, REVIZUITĂ ȘI ADĂUGITĂ

Editura
Evenimentul
și Capital

București, 2022

CUPRINS

„Planul NISTRU-89“: Adevărul despre intervenția sovieticilor în eliminarea lui Nicolae Ceaușescu	7
I. România, “Obiectivul 24”	9
1. 1200 de lovituri nucleare	9
2. “Obiectiv 25”	13
3. GRU și “Obiectivul 25”	16
4. Urmele “omuleților verzi” prin România	21
II. Sub zodia Trilateralei	52
1. La începuturi a fost G.R.U	53
2. ...iar duhul C.I.A. plutea deasupra mării de petrol	58
3. Adevărul te va elibera!	61
4. Zâna Banului: Trilaterala	64
5. Mobilizarea spionilor	67
III. Versiunea gorbaciovistă a Planului: Cadran – 24”, etapa secretă	72
1. Invazie, versiunea soft	73
2. Milică și Malta	83
3. Partidul e-n toate	85
4. Primele decizii	89
5. V-ați îngropat parașutele, tovarăși?	92
6. Iavka pe Bega	97
7. „Fulgerul” din miez de noapte	101
8. „Abrekii” trec la treabă	105
9. Activități unitariene și sportive	110

10. „Situația 1“	We know books	113
11. Cenușă și cioburi		115
12. Din sânge se naște răscoala		118
13. Tancul, toporul și Mama Omida		127
14. Concert de muzică Sambo		136
15. Miting la indigo		143
16. Corbul de la Inter		147
17. Rețeaua R		150
18. Fantoma contelui Morin		152
IV. Versiunea gorbaciovistă a Planului: „Cadran – 24“, etapa la vedere		165
1. Insurecția tehnologică		166
2. Ziua trădătorilor		170
3. Noaptea asasinilor		180
4. O invazie nu mai e necesară		185
5. Figura Securistului în folclorul TV		189
6. Pofta nerostită		193
7. Nașterea Troicii		196
8. Moștenirea Troicii		205
9. Cele trei peceti ale înțelegerii		207
V. Trei întrebări fundamentale		212
1. Oare a fost Revoluție?		212
2. Oare a fost Puci?		215
3. Oare se putea fără victime?		218

LBRIS

We know
books

„Planul NISTRU - 1989“

Adevărul despre intervenția sovieticilor
în eliminarea lui Nicolae Ceaușescu

Ediția a II-a, revizuită și adăugită

Apariția primei ediții a acestui studiu, în 2020, a stârnit în rândul cititorilor o serie de întrebări. Mulți dintre ei m-au întrebat direct: „Ce vrei să demonstrezi?“ Le reamintesc că sunt un profesionist al informațiilor și știu bine: cea mai mare greșală pe care o poți comite e să pornești la drum cu dorința de a demonstra ceva anume. În meseria mea se procedează altfel: aduni o multitudine de date și informații din surse verificate (în acest caz oficiale) și încerci să găsești cea mai simplă explicație care să dea seamă de toate aceste date și informații. Acea e explicația corectă. Procedeu e vechi de vreo 700 de ani și se numește Novacula Occami, sau Briciul lui Occam, după numele filosofului englez care l-a inventat. Iar procedeu funcționează foarte bine: cel mai adesea te duce mult dincolo de ceea ce bănuiai inițial.

Deci, prin acest studiu nu îmi propun să “fac dreptate” – de altfel, faptele sunt în mare parte prescrise. Îmi propun să fac lumină, concentrându-mă asupra unui singur aspect al Revoluției din Decembrie 1989: **a existat mână străină, în special rusească, în derularea evenimentelor?**

În 2020, când am publicat prima ediție a acestei cărți, amintirea intervențiilor sovietice de la Praga (1968) și Kabul (1979) se estompase. De altfel, Uniunea Sovietică dispăruse de pe hartă și nimeni nu-și imagina că Rusia domnului Vladimir Putin era în stare să refacă același gen de “operațiune militară specială”. Iar apoi a survenit invazia din Ucraina: în primele trei ceasuri, evenimentele de pe aeroporturile Hostomel, Bila Tserkva și Vasylkiv au urmat exact același plan ca la Praga și Kabul.

Credeți că asta a determinat o reevaluare a ceea ce s-a întâmplat în România, în Decembrie 1989? Da’ de unde!

Subiectul continuă să fie abordat "după ureche", de comentatori care au adesea o pregătire militară sumară (dacă o au!) și se bazează pe amintiri la mâna a doua și alte povești vânătorești și pescărești. Ca urmare, nici după trei decenii, în România, spre deosebire de celelalte state ex-socialiste, nu se știe nimic precis despre eventuale forțe străine – în special sovietice - participante la evenimentele din decembrie 1989.

Dar iată, glorioasa tradiție sovietică a "operațiunilor speciale" prin țările vecine n-a dispărut. Iar România e vizată – cel puțin asta s-ar deduce din insistențele Rusiei, a cărei Ambasadă dorește cu orice preț să demonstreze că în țara noastră ar avea loc o "resurecție a nazismului", ar fi necesară o "denazificare" – ca la Bucea și Iziium. Măcar acest pericol iminent ar trebui să ne facă să renunțăm la proza fantastică **și să ne concentrăm asupra câtorva aspecte:** Au fost sau nu și militari străini, în special sovietici, implicați în evenimentele sângeroase care au marcat căderea regimului Ceaușescu? Cine au fost? Cum au acționat? Ce dovezi mai putem găsi, azi, privind acțiunile lor? Cum arată derularea evenimentelor din decembrie 1989, dacă o privim prin ochii lor?

Aruncând o privire peste hotare și văzând ce se întâmplă prin Ucraina, ar fi momentul să abandonăm abordarea romantată și să procedăm profesionist, bizuindu-ne pe documente oficiale: declarații date sub jurământ, documente citate în rechizitorii alcătuite de procurori, publicații oficiale – într-un cuvânt, **surse verificabile**. De aceea cartea are sute de note de subsol: ca și Dvs. să puteți verifica sursele, să puteți să cântăriți adecvarea aprecierilor mele.

Abordând subiectul cu rigoare, sper să contribui la îmbogățirea culturii de securitate a cititorilor: precum vom vedea, lucrarea prezintă structuri informativ-operative, metode și mijloace de acțiune care, din păcate, se dovedesc a fi și azi un pericol iminent pentru românii de dincolo și de dincoace de Prut.

LBRIS I. We know books

România, "Obiectivul 24"

1. 1200 de lovituri nucleare

14 octombrie 1964: în urma unei lovituri militare de stat, tovarășul Leonid Ilici Brejnev devine secretar general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. După ce petrecuse pe front anii războiului mondial, tovarășul Brejnev se considera un strateg luminat. Așa că printre primele sale preocupări s-a numărat și reconfigurarea planurilor militare ale Uniunii Sovietice, în special pe direcția strategică Sud-Vest¹.

Începând cu 16 iunie 1965 au intrat deci în vigoare, în cadrul Organizației Tratatului de la Varșovia (OTV), noile planuri strategice, care au rămas de actualitate până în 1990. La război, Districtele Militare² Zakarpattia³, Odessa⁴ și Kiev urmau să constituie, respectiv, Frontul 1 Ucrainean (Armata VIII Tancuri, Armata XIII, Armata XXXVIII), Frontul 2 Ucrainean (Armata XIV Gardă, Cor-

1 Aceasta era terminologia sovietică oficială - deși mai logic ar fi Frontul de Sud-Est (vezi CIA - Warsaw Pact Forces Opposite to NATO, National Intelligence Estimate, NIE-11-14-79, ianuarie 1979.

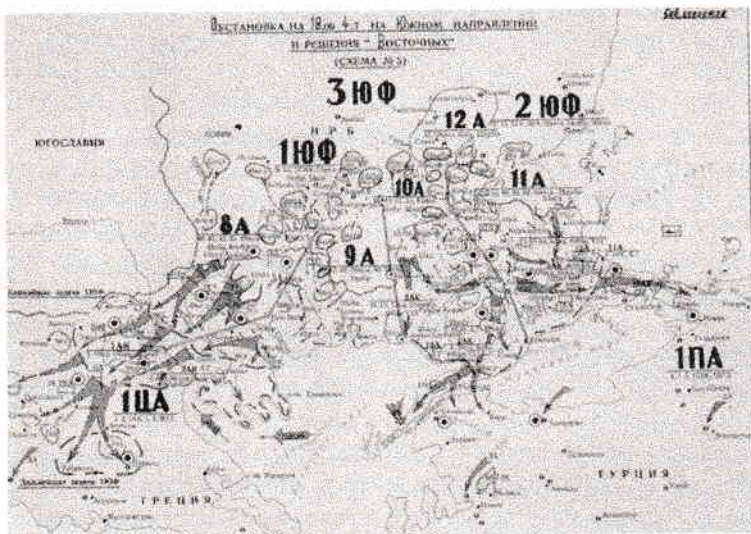
2 Округ, termen uneori tradus ca „regiune militară”.

3 La Ujgorod, astăzi în Ucraina.

4 În continuare, DM Zakarpattia, DM Kiev și respectiv DM Odessa.

pul 32 Armată, Armata V Aeriană, Armata VIII Apărare Antiaeriană), respectiv Frontul 3 Ucrâinean (Armata I Gardă, Armata VI Tancuri Gardă, Armata XVII Aeriană).

La război, cele trei Fronturi sovietice urmau deci să pătrundă în România și să se concentreze pe linia Dunării. De la vest la est: Fr.1U între Calafat și Turnu Măgurele, Fr.3U între Turnu Măgurele și Oltenița, Fr.2U între Oltenița și Mangalia. Apoi, trupele sovietice urmau să treacă Dunărea, să avanseze pe teritoriul Bulgariei și, împreună cu forțele bulgare, să treacă frontierele Greciei, să învingă forțele NATO, scoțând Grecia din război printr-o campanie de 15 – 20 de zile⁵, așa cum reiese din materialul cartografic odinioară secret pe care, astăzi, îl avem la dispoziție:

Dar granița de nord a Greciei este fortificată, iar terenul e muntos, dificil. Ca urmare, între anii 1965 – 1990, planurile OTV privind Balcanii prevedeau un atac masiv cu aplicarea a **600 de lovituri nucleare tactice**. De aceea, documentele de bază ale Planului de Operațiuni pe Direcția Strategică S-V erau Planul primei lovituri

⁵ Vezi contribuțiile lui Nikolay Saychuk in <https://warspot.ru/18371-yadernyy-vzryv-na-uchenii-rumynskoy-narodnoy-armii>.

nucleare și Planul asigurării tehnico-nucleare. Acesta detalia modul în care, în 3-4 zile, **1200 de ogive nucleare** pentru sistemele de rachete “Luna” (FROG) și “Elbrus” (SCUD) urmau să fie aduse, din Ucraina (FBKr-341 - Obiectivul “Kirovograd-25”), prin România spre “Baza de Artilerie 25” Borovec, din Bulgaria (în vecinătatea liniei de pornire la atac).

Probabil ați sesizat: sovieticii urmau să transporte, traversând de la nord la sud România, pe cale rutieră, 1200 de arme nucleare, din care jumătate (600) urmau să ajungă la Borovec. Restul erau **pierderi planificate**. Strategii de la Moscova apreciau că, în primele 3-4 zile ale unui război cu NATO, Alianța va încerca să elimine cât mai multe dintre convoaiele transportând arme nucleare sovietice (codificat, “baterii de parcare”). În acei ani nu existau arme de precizie, deci singura cale era folosirea armelor atomice tactice. Iar pentru a nu provoca de la bun început un război nuclear la scară mare, care ar fi periclitat direct Statele Unite, se aprecia că NATO va încerca să distrugă respectivele convoaie fără să lovească nuclear teritoriul URSS – deci, în timpul tranzitului pe teritoriul României, apoi al Bulgariei.

Aflând că în primele trei zile ale unui conflict cu NATO pătrunderea convoaielor nucleare sovietice pe teritoriul României va duce la devastarea țării noastre, de la Iași la Giurgiu, prin câteva zeci, dacă nu chiar sute de lovituri nucleare tactice, partea română a încercat să determine abandonarea acestei strategii. Românii au atacat punctul slab al OTV: Moscova dorea ca, în caz de **urgentă**, comandantul Forțelor Armate Întregite (un mareșal sovietic) să poată da ordine direct Armatei naționale ale statelor membre OTV. Partea română a obiectat: funcția de comandant al Forțelor Armate Întregite era dublată de cea de adjunct al ministrului Apărării URSS. Deși în principiu Statutul OTV declara că statele participante sunt egale în drepturi, de fapt se dorea ca un adjunct de ministru sovietic să dea ordine peste capul guvernelor aliate.

S-a ajuns la soluția provizorie ca Moscova să dea ordine prin intermediul guvernelor aliate – ceea ce a nemulțumit armata sovietică. Iar atunci au început să apară dovezi

că liderii români, prin intermediul ministrului de Externe Corneliu Mănescu, au intrat în legătură cu Departamentul de Stat al SUA, promițându-le americanilor că nu vor permite accesul armelor nucleare pe teritoriul României și cerând ca, în caz de război, țara noastră să fie tratată ca atare. Și până la dizolvarea organizației, România a refuzat să semneze Statutul la Război al OTV. Asta a displăcut profund la Kremlin.

Reacția lui Leonid Brejnev a fost imediată și radicală. În versiunea inițială (1964) a noilor planuri sovietice pe Direcția Strategică Sud-Vest, în caz de război cu NATO România urma să formeze un "Front Românesc", alcătuit din 10 divizii mecanizate plus o divizie blindată, care urmau a se concentra în zona Calafat - Turnu Măgurele. Așa cum remarcă prof. Larry Watts, „*La mijlocul anului 1965, România a fost brusc eliminată cu totul din strategia de război a Pactului de la Varșovia.*”⁶ Rolul repartizat inițial celor 11 divizii românești a fost dat în sarcina Districtului Militar Zakarpattia.

⁶ <https://fr.scribd.com/document/337662122/Larry-Watts-Razboi-Romania-Varsovia-1> p. 1

2. “Obiectiv 25”

Din acea clipă, România a început să fie tratată, de către URSS, ca un stat dușman: *„Arhivele KGB confirmă că, în 1967, Moscova desfășura măsuri active pentru izolarea României pe plan internațional și pentru divizarea conducerii interne.”*⁷

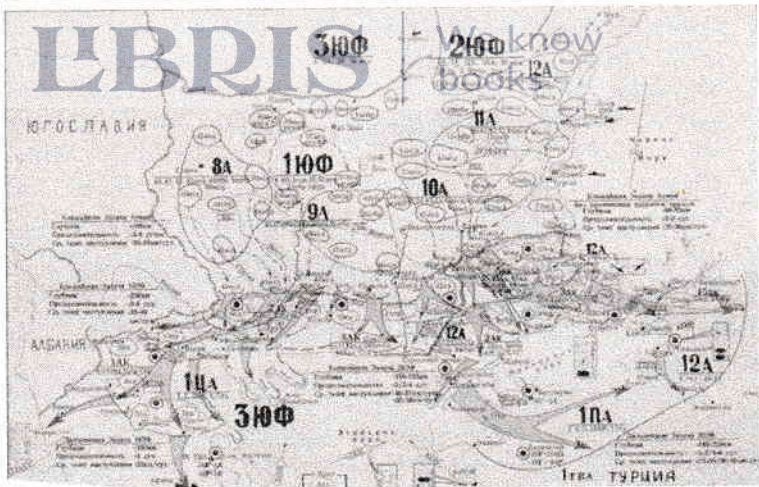
Aceste acțiuni se înscriau perfect pe linia Doctrinei Brejnev privind “suveranitatea limitată” a statelor “socialiste”, aflate sub puterea Moscovei. Această doctrină a fost expusă pentru prima oară de S. Kovalev în ziarul Pravda⁸ și reluată de Leonid Brejnev în discursul său la Congresul al V-lea al Partidul Muncitoresc Unit din Polonia⁹: *„Când forțele care sunt ostile socialismului încearcă să direcționeze dezvoltarea unei țări socialiste către capitalism, aceasta nu devine numai o problemă a țării în discuție, dar și o problemă și o preocupare a tuturor țărilor socialiste.”*

Refuzul României de a adera la doctrina comună de apărare impusă de Moscova OTV constituia o neîndoieală favorizare a NATO, o “direcționare spre capitalism”: planurile militare sovietice privind România au fost modificate în consecință. În caz de război cu NATO, pentru a putea aduce pe front sutele de lovituri nucleare tactice repartizate pentru misiune, fără ca liderii de la București să se poată opune, Dobrogea românească urma să intre în compoziția URSS. Exact la modul în care, în zilele noastre, Crimeea sau Donbas au fost “alipite” la Federația Rusă. Într-adevăr, hărți militare sovietice odinioară strict secrete, publicate recent de SUA, arată frontiera româno-sovietică marcată pe Dunăre, de la Galați la Călărași.

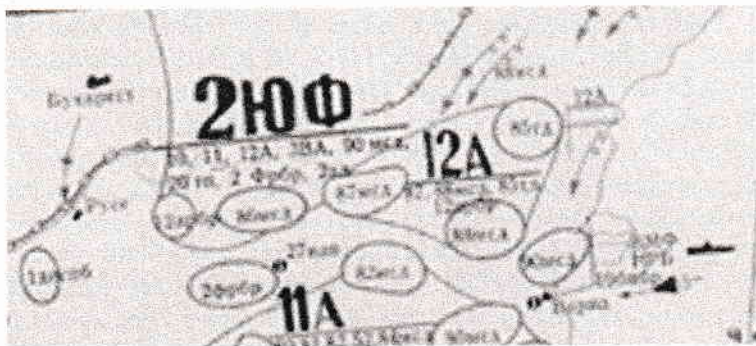
7 Idem p. 2.

8 „Suveranitatea și obligațiile internaționale ale țărilor socialiste”, Pravda, 26.09.1968.

9 13.10.1969.

În februarie – martie 2022, Rusia a încercat să “denazifice” și să anexeze, sub numele de “Novorossyia”, întreg litoralul ucrainean, de la vărsarea Niprului și până la Gurile Dunării. Documentele dovedesc că încă **din 1966, Moscova plănuia, în mod similar, “denazificarea” litoralului românesc și anexarea sa la URSS.**

Și fiindcă nu se cădea ca în documentele militare, fie ele și strict secrete, o țară încă “socialistă” să fie desemnată drept țintă, de atunci România apare în planurile militare sovietice sub denumirea criptică de “Obiectivul 24”. În respectivele planuri țara noastră apare ca un simplu drum de legătură între depozitul de arme atomice

“Kirovograd-25” din Ucraina și Baza mobilă “Borovec – 25” din Bulgaria.

Dar cum anume plănuiau militarii sovietici, între anii 1965 – 1989, să ocupe România și să anexeze o parte din ea?

3. GRU și “Obiectivul 25”

Precum am văzut, în caz de conflict, **trei Fronturi sovietice urmau să traverseze România de la Nord la Sud**. Fiecare dintre aceste Fronturi dispunea de forțe specializate: **GRU**, Главное разведывательное управление. Într-adevăr, așa cum precizează manualele secrete de cunoaștere a armatelor străine editate, în anii '80, de **US Department of the Army**¹⁰, „Operațiunile de război neconvențional în sprijinul Frontului sau al Armatelor din componența acestuia se efectuează sub controlul comandantului Frontului. Ele pot fi executate de forțe speciale aeropurtate ale GRU precum și de unități de sabotaj sau recunoaștere... în aria de acțiune a Frontului, pe o adâncime de 350 până la 1000 km. Misiunile suplimentare includ: ... **Folosirea terorii pentru a intimida populația** (s.n.); Organizarea luptei de gherilă sau de partizani. Operând în spatele dispozitivului militar inamic, aceste unități au misiunea de a preveni folosirea eficientă și la timp a rezervelor. În general, afectează capacitatea ofensivă și defensivă a inamicului.“¹¹

Se observă că misiunile elementelor GRU se derulează „în sprijinul Frontului sau al armatelor componente“. Pentru a asigura buna desfășurare a Planului asigurării tehnico-nucleare (și nu numai!), fiecare dintre cele trei fronturi prevăzute să traverseze România dispunea de câte o **Brigadă GRU-Spetnaz**, cu un efectiv între 900 și 2000 de militari¹², **încadrată complet și în timp de pace**, având în vedere cerințele privind cunoașterea limbii și locurilor: „Trupele speciale sovietice primesc un antrenament intensiv. Mici grupe de bărbați sunt antrenate ca o echipă. Fiecare echipă este comandată de **un**

¹⁰ FM 100 -2-1-1984 și FM 100 -2-2-1984 Headquarters, Department of the Army, The Soviet Army . În cele ce urmează, FM100-2-1-1984, respectiv FM 100 -2-2-1984.

¹¹ Idem p. 33.

¹² FM100-2-3 - 1991 - Headquarters, Department of the Army , The Soviet Army - Troops, organization and equipment. În cele ce urmează, FM100-2-3 - 1991.